

Sygn. akt VIII C 2868/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2019 roku w Ł.

sprawy z powództwa E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G.

przeciwko T. B.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 1,11 zł (jeden złoty jedenaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo,
3. zasądza od powoda E. D. 2 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. na rzecz pozwanego T. B. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2868/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 sierpnia 2018 roku powód E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wytoczył przeciwko pozwanemu T. B. powództwo o zapłatę kwoty 7.259,63 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 4 stycznia 2017 roku z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki nr (...). W dniu 9 stycznia 2017 roku pożyczkodawca dokonał przelewu przysługującej mu względem dłużnika wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany nie spłacił swojego zobowiązania, na skutek czego umowa została wypowiedziana i z dniem 12 lutego 2018 roku zadłużenie stało się wymagalne.

(pozew k. 3-4v.)

W dniu 22 października 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

(nakaz zapłaty k. 31, sprzeciw k. 38-39v.)

W odpowiedzi na sprzeciw powód cofnął pozew w zakresie kwoty 1,11 zł, a w pozostałej części podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, iż na poczet zaciągniętego zobowiązania pozwany dokonał ośmiu wpłat w łącznej wysokości 3.043,96 zł. Na okoliczność swojej legitymacji czynnej wskazał, że cesja pomiędzy (...) a (...) nastąpiła w grupie kapitałowej tworzonej przez jednostkę dominującą (...) S.A. oraz podmioty zależnie i kontrolowane. Dodał, że nie posiada umów, jakie łączą poszczególne jednostki.

(odpowiedź na sprzeciw k. 57-61)

W piśmie procesowym z dnia 8 lipca 2019 roku ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, które nie zostały opłacone w całości ani w części. W uzasadnieniu podniósł m.in. iż powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej, akcentując, że fakt działania pożyczkodawcy i (...) w jednej grupie kapitałowej nie ma żadnego znaczenia dla sanowania braku zawarcia pisemnej umowy cesji wierzytelności.

(pismo procesowe k. 98-107v.)

Na rozprawie w dniu 30 września 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pełnomocnik pozwanego z urzędu podtrzymał stanowisko w sprawie.

(protokół rozprawy k. 111)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. B. w dniu 4 stycznia 2017 roku zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na mocy zawartej umowy pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 5.000 zł na okres od dnia 4 stycznia 2017 roku do dnia 4 kwietnia 2019 roku. Kwotę pożyczki pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w wysokości 602,95 zł (10% w stosunku rocznym) oraz opłatą operacyjną w wysokości 4.625 zł, które stanowiły całkowity koszt pożyczki, w 27 miesięcznych ratach, płatnych w kwocie po 378,87 zł każda, w terminie do dnia 4-go każdego miesiąca, przy czym termin wymagalności pierwszej raty ustalono na dzień 4 lutego 2017 roku. W przypadku, gdy suma rat przekraczała całkowitą kwotę do zapłaty, ostatnia rata ulegała pomniejszeniu o powstałą różnicę. Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części, pożyczkodawca był uprawniony naliczać odsetki umowne (karne), których stopa została oznaczona, jako równa dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. W razie opóźnienia w zapłacie dwóch pełnych rat lub powstania zaległości przekraczających sumę dwóch pełnych rat, pożyczkodawca był uprawniony do rozwiązania za wypowiedzeniem umowy pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie następowało po uprzednim pisemnym wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. (umowa pożyczki k. 14-22, okoliczności bezsporne)

W dniu 9 stycznia 2017 roku K. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę sekurytyzacji, której przedmiotem były wierzytelności oznaczone, jako wynikające z zawartych przez (...) Sp. z o.o. umów pożyczek, a wymienione w załączniku nr 1. Cena nabycia wierzytelności, zasady jej zapłaty, jak również pozostałe warunki i zasady związane z przeniesieniem wierzytelności, zostały określone w umowie ramowej o współpracy w zakresie sekurytyzacji z dnia 30 grudnia 2016 roku. Umowa ta nie została załączona do akt sprawy.

W wyciągu z załącznika nr 1 do umowy sekurytyzacji wskazano, że wysokość zobowiązania pozwanego wynosi 10.277,95 zł.

(umowa sekurytyzacji k. 63-64, załącznik 1 k. 65)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w kształcie po modyfikacji dokonanej w piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2019 roku jest niezasadne w całości.

Na wstępie przypomnienia wymaga, że strona powodowa w piśmie procesowym, o którym mowa wyżej, cofnęła żądanie pozwu w zakresie kwoty 1,11 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Uznając, że częściowe cofnięcie powództwa przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, w której nastąpiło cofnięcie, orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. W ocenie Sądu zarzut ten okazał się w pełni zasadny. W przedmiotowej sprawie powód E. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie udowodnił bowiem, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego T. B. wynikająca z zawartej przez niego w dniu 4 stycznia 2017 roku umowy pożyczki nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) we W. wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Sp. z o.o. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez pożyczkodawcę z (...), i choć w treści umowy cesji z dnia 9 stycznia 2017 roku cedent złożył oświadczenie, iż przysługują mu wierzytelności z tytułu umów pożyczek udzielonych przez pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o., to jednocześnie samo to oświadczenie w żaden sposób nie dowodzi jednak, iż zbywca wierzytelności określonej, jako wynikającej z umowy nr (...), nabył ją wcześniej od pożyczkodawcy. Zaznaczenia wymaga, że do akt sprawy nie tylko nie została złożona umowa cesji zawarta rzekomo pomiędzy (...) a (...), ale także załącznik do takiej umowy, który identyfikowałby wierzytelności objęte jej treścią. Nawet zatem gdyby hipotetycznie założyć, że umowa cesji, o której mowa wyżej, została zawarta i tak brak byłoby podstaw do przyjęcia, iż obejmowała ona wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) zawartej przez pozwanego. Powód nie załączył również dokumentów, których treść wskazywałaby na działanie (...) i (...) w jednej grupie kapitałowej, dobitnie przyznając, iż nie posiada obecnie umów, jakie łączą poszczególne jednostki. Wracając do samej umowy sekurytyzacji zauważyć należy, że poza oznaczeniem w jej treści rodzaju wierzytelności i źródła ich pochodzenia, odwołuje się ona niemal w całości do treści umowy ramowej o współpracy w zakresie sekurytyzacji z dnia 30 grudnia 2016 roku regulującej warunki i zasady związane z przeniesieniem wierzytelności. Umowa ramowa, o której mowa, nie została jednak załączona w poczet materiału dowodowego, nie sposób zatem ustalić, czy w ogóle ziściły się przesłanki nabycia wierzytelności przez powoda, zwłaszcza, że w aktach sprawy brak jest również dokumentu, który potwierdzałby uiszczenie przez cesjonariusza ceny. Podnieść wreszcie należy, że w uzasadnieniu pozwu powód celem wykazania swojej legitymacji czynnej, wprost powołał się na fakt zawarcia z pierwotnym wierzycielem w dniu 9 stycznia 2017 roku umowy przelewu wierzytelności, nie podnosił natomiast, aby wierzytelność względem pozwanego nabył od (...).

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy pismo z dnia 22 czerwca 2016 roku informujące o zmianie rachunku do spłat pożyczki, które to pismo również może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie

zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzycelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia, jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od powoda zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 1.800 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego z urzędu w stawce minimalnej (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800).